

7de zondag na Pasen B

Joh. 17, 11b-19

Veel mensen vinden het moeilijk om een ziekenkamer binnen te stappen waar iemand ligt die niet meer kan genezen. Voor een stuk is dat te begrijpen, want wat zegt ge dan? Over koetjes en kalfjes praten kan soms heel gezellig zijn, maar in die situatie is het zo leeg. Of wat schrijft ge op een kaartje voor een ongeneselijke zieke? Soms zijn er situaties in het leven waar eigenlijk geen woorden voor bestaan, en het Evangelie van vandaag is er ook zo eentje.

In de tijd speelt zich dit af tijdens het Laatste Avondmaal. Een beladen moment dus: over enkele uren is er het verraad door Judas, het schijnproces, de kruisweg en uiteindelijk de dood.

Maar ook inhoudelijk verdraagt dit Evangelie eigenlijk geen commentaar. Na zijn afscheidsrede aan het adres van zijn leerlingen, horen we Jezus nu bidden. Hij heeft het nu niet meer *over* zijn Vader, maar spreekt nu *tot* Hem. En dan past ons eigenlijk alleen maar schroomvol luisteren en er misschien ook wel van leren. Wat vraagt Jezus?

Op de eerste plaats: “Bewaar hen in uw naam opdat ze één mogen zijn.” Iemand bewaren of behoeden betekent eigenlijk simpelweg: zorg voor hen dat hen niets ergs overkomt, bescherm hen tegen het kwaad. Precies datzelfde vragen we nog altijd als we het Onze Vader bidden: “Verlos ons van het kwade.”

Ons woordje “duivel” komt van het Griekse “diabolos”, wat eigenlijk uit twee woorden bestaan: dia ballein; uit elkaar gooien. Kijkend naar zijn leerlingen en naar de toekomst heeft Jezus misschien wel gedacht aan het begin van zijn openbaar leven, toen Hij door de duivel in de woestijn op de proef werd gesteld. Toen probeerde die een wig te drijven tussen Jezus en zijn Vader, later zou hij dat proberen tussen de leerlingen onderling.

Dat “uit elkaar gooien”, verdeeldheid, is voor parochies of geloofsgemeenschappen altijd een gevaar. Misschien hebt u het nog niet gemerkt, maar niet iedereen die we hier tegenkomen zouden we in het dagelijkse leven direct als boezemvriend(in) hebben. Karakters verschillen en botsen soms ook wel eens. Dat was zo bij de apostelen, dat is bij ons nog het geval.

Als we Jezus vandaag horen bidden om ons te bewaren in eenheid zou dat misschien een mooie gelegenheid kunnen zijn om u bij uzelf eens af te vragen wat dat u waard is: wat hebt u ervoor over? Kunt u uw eigen mening soms laten voor wat het is in het belang van het geheel van de parochie, of zijt ge eerder haan op uw mesthoop waar verder niemand aan mag komen? Verdeeldheid is een parochie is een groot kwaad: onze geloofwaardigheid verdampt dan als sneeuw voor de zon: zo’n parochie heeft geen toekomst meer.

Het tweede wat Jezus vraagt is: “heilig hen.” Dat hangt nauw samen met zijn eerste bede. Nu is “heilig” de dag van vandaag soms bijna een scheldwoord geworden: in ieder geval niet iets wat veel mensen op hun verlanglijstje hebben staan. Het klinkt zo braaf, zo kerkelijk en dus saai. Fout gedacht. Heiligen zijn

namelijk geen volmaakte mensen, maar mensen met één doel heel duidelijk voor ogen: in mijn manier van leven, spreken, handelen moet iets van God doorschijnen; ik moet zijn als een glas-in-loodraam en Gods licht in de wereld laten schijnen.

Ge zou kunnen zeggen: heiligheid is geen feestgewaad dat God ons ooit eens zal omhangen, maar een zaadje dat Hij in ons binnenste heeft geplant. En het is aan ons om het op tijd te verzorgen.

Eenheid en werken aan uzelf: dat zijn eigenlijk Jezus' vragen op het moment dat Hij ons op eigen benen leert staan. Dat kan offers vragen, moeite en soms ook een knieval. Maar het resultaat als die bereidheid er niet is, is nog veel moeilijker en zwaarder. Amen.

Johan Goris, pastoor